

DE CORINTHIAN

GEÏLLUSTREERD MAANDBLAD VOOR AMATEURSPORT
OFFICIËEL ORGAAN

van de Voetbalorganisatie De Nederlandsche Corinthians, het Nederlandsch Golfcomité, de Haagsche, Noordwijksche, Rosendaelsche, Hilversumsche, Twentsche, Eindhovensche Golfclub, de Golfclub Voorne, Enghuizen, Domburg, „Toxandria“, „De Dommel“, Kennemer en Hattemsche Golf en Country Club, Utrechtsche Golfclub „De Pan“, den Nederlandschen Studenten Voetbalbond, enz.

Verschijnt den 5^{den} van iedere maand

Algemeene leiding: **J. G. PATER** en **H. A. D. MISPELBLOM BEYER** — Redacteur: **J. A. BRONGERS**

Medewerkers: Jhr. Mr. Dr. C. DE MAREES VAN SWINDEREN, J. KOOLHAAS REVERS, Mevr. R. DE BERGH-MARGGRAFF, A. WILDSCHUT,
Dr. C. SPOELDER, G. VAN DER WERFF, P. J. LINDNER, W. MULDER, Lt. B. J. MOMMA, Mr. A. VAN DER WILDE,
M. BOOMSMA, F. SPITTEL, N. CUSELL, e. a.

Directeur: **JOH. G. L. BERLOTT**

Administratie en Redactie: **Z. O. Buitensingel 20, Den Haag** - Tel. 772012 (3 lijnen) - Girorek. 20409

Abonn. prijs binnenland en Ned.-Indië . . f 4.75 per jaar
Abonn. prijs buitenland „ 5.25 „ „

Advertentietarieven worden op aanvraag gaarne medegedeeld
Losse nummers f 0.35.

Onze Voorzitters



*Jhr. G. C. Quarles van Ufford,
praeses van de Kennemer Golf- & Country Club.*



*Jasper Warner, bekend voetbal-voorman uit een vroegere
periode, thans voorz. van de Hattemsche Golf & Country Club.*

ADVERTEEREN IN „DE CORINTHIAN“ GEEFT SUCCES!!

Onze Commentaren Nederland tòch naar Los Angeles

Grandioos gebaar van den K.N.V.B.

Cuba en Monaco waren landen die op de Olympische Spelen van Amsterdam elk slechts door één man werden vertegenwoordigd. Deze Olympische deelnemers hadden bij het défilé een enthousiast applaus te ondergaan. De menigte apprecieerde de afvaardiging en bewonderde tegelijk den moed dezer sportsmen die geheel alleen zóóver van huis trokken teneinde het geboorteland te vertegenwoordigen in den grootschen sportieven strijd, die Olympische Spelen heet, een strijd, waarin zij met alles wat zij in zich hadden zouden trachten om hun vlag bij de Cérémonie Protocolaire Olympique aan één der masten te brengen.

Hieraan dachten wij toen het N.O.C. besloot om niet aan de Spelen van '32 te Los Angeles deel te nemen, een beslissing die allerwegen in het buitenland een slechten indruk moest maken en inderdaad heeft gemaakt. Gelukkig is het besluit thans herroepen, dank zij een nobele geste van den K.N.V.B., die het algemeen landsbelang begreep en — hoewel voetbal te Los Angeles niet zal worden gespeeld — f 10.000.— beschikbaar stelde, teneinde een beperkte deelneming te garanderen.

Er gaan nu misschien wel een twintig vertegenwoordigers van verschillende takken van sport naar Californië, maar zelfs al ging er — gelijk de Monagask en de Cubaan — maar één Nederlander naar de overzijde van den grooten haringvijver, dan was dit te prefereeren boven een totale absentie van Nederland op de Spelen van 1932. Nederland, in de Staten zoo veelvuldig ver-eenzelvigd met een zich door pompen boven water houdend land dat wemelt van menschen in pofbroeken en waarvan drie-kwart der bewoners molenaars zijn, die „van den wind leven“, heeft wel een kleine „reclame“ in Amerika van noode.

Een beperkte doch selecte uitzending, waarin dus slechts diegenen worden opgenomen, van wie redelijkerwijs mag worden verwacht dat zij onder de prijswinnaars kunnen vallen, zal daar in het verre Californië het oranje-blanje-bleu naar behooren verdedigen, en de Amerikanen, die voor zoo'n belangrijk contingent van de oude Hollanders afstammen en voor het stamland een zeker „zwak“ hebben, zullen het aanschouwen dat het kleine Nederland, met zijn door het lage inwoners-tal beperkte keuze, temidden van de „crème de la crème“ der atleten op dit ondermaansche een plaats van beteekenis inneemt. De Hollandsche Leeuw zal klauwen!

Zoo zij het!

Eindstanden Golfcompetities

Ie Klas Competitie.

Hilversum	den Haag	Kenne- mer	de Pan	Gee- wonen	Gelijk	Ver- loren	Punten
—	7-1	7-2	5-3	5	—	1	34-16
8-0	—	8-1	5-4	4	—	2	27-22
0-9	1-5	—	6-3	2	—	4	15-35
2-6	9-0	3-5	—	1	—	5	24-27

W.N.O.

Ile Klas Competitie.

den Haag	de Pan	Kenne- mer					Punten
—	7-2	8-1		2	2	—	23-11
4-4	—	6-3		1	1	2	16-19
4-4	5-4	—		1	1	2	13-22

Dames Handicap Competitie.

Hilversum	den Haag	Kenne- mer	de Pan					Punten
—	7-2	8-0	8-0	5	—	1		38-13
6-2	—	6-3	8-1	4	1	1		32-19
3-6	4-4	—	8-0	2	1	3		26-24
2-7	2-6	0-8	—	—	—	6		5-45

Handicap Competitie.

Hilversum	den Haag	Noord- wijk	Kenne- mer					Punten
—	14-8	32-5	38-1	4	—	2		129-81
27-18	—	39-5	17-13	4	—	2		113-69
32-6	13-12	—	n. g.	3	—	3		
8-23	6-10	14-17	—	1	—	5		

Rosendaal	de Pan	Twente	Hattum					Punten
—	17-5	15-5	34-3	5	—	1		108-65
11-20	—	30-4	22-5	4	—	2		92-62
11-12	8-13	—	32-0	2	—	4		88-75
30-10	8-11	5-28	—	1	—	5		51-146

de Dommel	Domburg	Eindhoven	Breda					Punten
—	24-5	42-2	29-5	4	—	2		137-57
11-6	—	16-9	33-1	3	1	2		94-83
18-9	22-8	—	15-9	3	—	3		67-120
16-27	21-21	36-1	—	1	1	4		88-126

* * *

Eindwedstrijden.

I de Dommel	wint	van Oost	4-0
	wint	van West	25-14
II Hilversum	wint	van Oost	37-0
	verliest	van Zuid	14-25
III Rosendaal	verliest	van Zuid	0-4
	verliest	van West	0-37

Johs. de Kuyper & Zoon - Schiedam
ANNO 1895
Likeuren - Voorburg - Jenever

De Voorzitter van de Kennemer aan 't woord:

Het is niet zonder aarzeling dat ik voldoe aan Uw verzoek, om Uw gewaardeerd amateursportblad een golfbijdrage af te staan, maar als enthousiast golfspeler, die het echter niet verder heeft gebracht dan 19 handicap, meende ik toch aan Uw uitnodiging gevolg te moeten geven.

Ik moet dan dadelijk beginnen met den raad om jong met golf te beginnen. Ik was reeds 48, toen ik mijn eerste „drive" onder leiding van een „prof" met vrij veel succes afslag, maar dit aanvankelijke succes en de weinige tijd, dien ik aan sport kon besteden, hadden het noodlottige gevolg, dat ik het vervelende les nemen, na een enkel uur op een paar Zondagen daaraan te hebben gewijd, al dadelijk opgaf, om lustig te gaan rondspelen met partners van ongeveer dezelfde kracht (of „zwakte", als U het zoo noemen wilt!).

Wat een ontspanning was golf elken week-end, eerst gedurende vijftien jaren in de heerlijke omgeving van „Duin en Kruidberg" bij Driehuis, en nu ruim drie jaren in de prachtige duinen bij Zandvoort! Maar ik erken, was ik jong begonnen en had ik flink les genomen, dan had ik het zeker verder gebracht en veel meer zelfverdoening van het spel gehad. Die *zelfverdoening* speelt in alles een groote rol, maar bij golf wel in bijzondere mate, omdat het *resultaat* in het golfspel uitsluitend van *eigen* vaardigheid afhangt en niet zooals bij tennis, voetbal of hockey bijna evenzeer van den slag of trap van den tegenstander.

U kent wel het verhaal van dien golfspeler, die maanden achter elkaar gedeprimeerd was, zoodat zijn vrouw niet anders dacht of het ging slecht met zijn zaken, totdat hij op een goeden dag weer opgewekt als vroeger thuis kwam. „Goddank" zei zijn vrouw „gaat het eindelijk weer goed met je zaken?" „Met mijn zaken? Die hebben niets te wenschen overgelaten." „Maar wat was er dan?" „Begrijp je dat niet? Ik heb mijn „swing" weer terug!"

Dit typeert dit spel met zijn „ups and downs", die het zoo aantrekkelijk maken, en verder opent het nog schoone perspectieven voor den ouden dag. Bij leven

en welzijn hoop ik op mijn 80ste jaar, als „oldest member" op de Kennemer nog een rondje te spelen en daarna bij een kopje koffie over mijn heldendaden „op de zooveelste hole" na te praten.

Dit is geen overdreven verwachting, want toen ik jaren geleden op de prachtlings bij Montana in 't Rhône-dal boven Sierre, drie Engelsche oude heeren had zien spelen: 's morgens rustig 18 holes en 's middags na de lunch weér twee rondjes, om vervolgens naar het Palace hôtel op een half uur afstand te wandelen in de bus te nemen, knoopte ik een praatje met hen aan met de vraag: „Well, gentlemen, why don't you take the coach?" Waarop het antwoord was: „Why should we take the coach, we are only 240 years together!" En Rockefeller dan, die niet lang geleden op zijn 90e jaar nog als golfspeler werd gekiekt!

Tenslotte vraagt U om een foto van den voorzitter van de „Kennemer". Ik meen niet beter te kunnen doen dan U de kiek te sturen, genomen bij het afslaan van den eersten bal bij de opening van onze links te Zandvoort.

Voor den caddie, die de bal zou oprapen, was een rijksdaalder uitgelooft. De caddies van de Oude Kennemer, die weinig vertrouwen hadden in de prestaties van den voorzitter onder dergelijke „benarde omstandigheden", stonden indiscreet dicht bij de „tee" in de verwachting aldus de meeste kans te hebben den bal te veroveren, terwijl de nieuw aangestelde caddies uit Zandvoort, in de overtuiging, dat de speler van den eersten bal beslist een „kei" moest zijn, zich in étappes veel verder hadden opgesteld.

Het geluk wilde, dat ik bij die gelegenheid een pracht-drive maakte en dat daarom de caddie, die zich het verste had opgesteld, triomphantelijk den bal kwam aandragen en daarvoor den rijksdaalder opstak. Zou dit niet een der gelukkigste sensaties in mijn golfleven zijn geweest?



Jasper Warner over de Zwolsche Golfclub:

Het is niet gemakkelijk om, zonder stukken te raadplegen, iets over de Zwolsche Golfclub mede te deelen. Deze is ondertusschen opgegaan in de Hattemsche Golf & Country Club, doch als voorlooper van de laatste is het niet onaardig iets over de oude Zwolsche te zeggen.

In de zomermaanden woon ik gewoonlijk onder de Gemeente Oldebroek, en ik had daar een groot perceel heide, waarop een paar vrienden en ik in 1924 een paar holes gemaakt hadden, waar we ons regelmatig in het golfspel oefenden. Bij de Zwolsche Athletische Club had men in die jaren als voetbal-trainer een jonge Engelschman, Fawcett, die een groot liefhebber van golf was en die ons eigenlijk de eerste lessen gaf. Met hem kwam ik er toe een 9 holes links uit te zetten en ik liet daarvoor de heide in de fairways tot kort op den grond afslaan, waardoor de holes vrij behoorlijk werden. Moeilijker was het de greens in orde te krijgen, omdat grasgroei aldaar zeer moeilijk was. Uit een Amerikaansch werk over Golf bemerkten we, dat men in het Zuiden van Amerika de oplossing had gevonden, door de greens van leem met zand te maken. Was het droog en werden

deze te snel, dan strooide men er een paar milimeter zand over, waardoor de snelheid geremd werd. Alleen bij veel regenval was de oppervlakte wat week en deze vrijwel onbespeelbaar. Hoe dan ook, wij hebben er ons zeer goed mede gered en er werd door enkelen veel gespeeld, vooral toen wij in 1926 de Zwolsche Golfclub hadden opgericht.

Na het vertrek van onzen vriend Fawcett hebben we vele jaren van den pro' bij de Hilversumsche Golfclub, Monk, die een dag midden in de week voor ons disponibel had, zeer gewaardeerde lessen gehad.

Nadat Mevrouw Daendels te Hattem hare plannen tot uitvoering gebracht had, ging het 20-tal leden van de Zwolsche Golfclub zich beraden, of men het gezellig „onder onsje" zou opofferen terwille van het beste, dat op golfgebied te krijgen was.

De sportieve geest won en men trok en bloc naar Hattem. Waarmede dit deel van de golfgeschiedenis van Zwolle is geboekstaafd.



Voorzitter
Hattemsche Golf & Country Club.

Over de Noordwijksche Golf:



A. Eyken,
de enthousiaste Secretaris
van de Noordwijksche
Golfclub.

Het was in 1913, toen een 4-tal golf liefhebbers, de heeren W. T. van Heukelom, L. Graaf v. Limburg Stirum, E. Cremers en F. J. J. Cremers, besloot in de Noordwijksche duinen een 9 holes golfcourse aan te leggen. Het maken van een sea-side links was nog onbekend bij onze Hollandsche landbouw-architecten en ingenieurs en wij zullen hier niet uitweiden over de moeilijkheden die overwonnen moesten worden bij de uitvoering van dit werk. Langzaam en na lange proefnemingen, voorgeschreven door een reeks raadgevers, ontwikkelde zich in de Noordduinen van onze schoone badplaats een 9-tal banen, waarop men rustig en prettig het golfspel kon beoefenen.

Het was in 1923, toen de oprichters hun werk en bezittingen vrijwillig overgaven aan een comité, waaruit de Vereeniging „Noordwijksche Golfclub” ontstond. Onafscheidelijk aan deze vereeniging zijn de namen van de vier vorengenoemde heeren verbonden.

Drie jaar later in 1926, was het voornamelijk door het doorzetten van ditzelfde viertal, dat de inmiddels tot bloei gekomen vereeniging de links tot 18 holes uitbreidde.

Op de daartoe gehouden gedenkwaardige vergadering durfde de tuinarchitect H. Copijn, als eerste Hollander het geheele nieuwe werk aan, een werk, waarin hij de firmanaam tegenover geheel golfend Nederland in de waagschaal stelde. Uitgevoerd volgens het plan van den Engelschen golf-architect S. H. Colt, die reeds bij meerdere golf links in ons land zijn plannen zag uitgevoerd, konden — na een nat najaar 1927 — de nieuwe banen in het voorjaar 1928 geopend worden.

Helaas de vreugde duurde kort: een droge zomer, gevolgd door een strengen winter, vernietigde het gras bijna geheel. Opnieuw kon begonnen worden en na buitengewoon groote geldelijke offers voor een algeheel herstel der banen stond in het voorjaar van 1931 de Noordwijksche Golfclub geheel verjongd gereed om hare talrijke binnen- en buitenlandsche bezoekers te ontvangen.

Wie onze Golfcourse bezoekt, zal een landelijk clubhuis vinden met eenvoudig, doch gezellig intérieu: eerst de banen dan het clubhuis is het parool! Wie eenmaal op deze golfcourse gespeeld heeft, keert er terug, want men speelt in een prachtige omgeving, wier kleurenpracht van de hooge tees gezien, telkens weer bewondering afdwingt.

Nog een bijzonderheid van de course is de ondergrondse besproeiing van één green en 10 tees: economisch en practisch! Een succesvol werk!

Gering is het aantal verzorgers der course, klein is het aantal leden, maar wij vertrouwen dat vele golfers de intieme links van Noordwijk komen bezoeken.

Het tegenwoordige Bestuur bestaat uit de heeren: E. Cremers, voorzitter; A. H. M. Eyken, secretaris en de leden W. F. v. Heukelom, A. E. Dudok van Heel, L. Graaf van Limburg Stirum, F. J. J. Cremers, W. Redelmeier, F. C. W. Noorduyn, G. M. del Court van Krimpen en H. Binnendijk. Sedert 1915 is aan de club de populaire professional Mr. B. Dunn verbonden.

GOLF, het oude Koningsspel

Vermoedelijk is het slechts weinigen der vele golf liefhebbers bekend, welk een oud en koninklijk spel golf is.

Reeds in het begin der 16e eeuw wekte het golfspel de belangstelling van den Schotschen koning Jacobus IV. Van hem en Jacobus V is bekend, dat zij een spel beoefenden, dat „the royal and ancient game of goff” genoemd werd.

De eerste vrouwelijke golf speelster die de geschiedenis vermeldt, was koningin Maria van Schotland, die een schandaal verwekte, door enkele dagen nadat haar echtgenoot Darnley overleden was, al weer een partij golf te spelen.

Haar zoon, Jacobus VI van Schotland (de latere Jacobus I van Engeland), was een vurig aanhanger van het golfspel en hij was het, die de verordening uitvaardigde, dat personen die Zondagsmorgens de kerk bezocht hadden, 's-middags golf en andere spelen mochten beoefenen. Ook zijn beide zonen, Henry en Karel, waren enthousiaste golfspelers. Karel I speelde juist een partij golf op de links te Leith, toen hem de tijding gebracht werd van den Ierschen opstand.

Karel II had ongetwijfeld te veel andere liefhebberijen(!) om zich aan de sport te wijden, maar zijn broer, de groote sportsman en veel belasterde doch stoere zee-man, Jacobus II was een hartstochtelijk en goed golf-speler.

Wanneer men de spelers van tegenwoordig in hun plus-fours gadeslaat, kan men zich nauwelijks indenken, dat de lange schrale Jacobus met zijn langwerpig Stuart-gezicht en gekrulde pruik, gekleed in pandjesjas met wijde mouwen, een vest bijna tot z'n knieën reikend en groote gespschoenen aan z'n voeten, een golfclub gewaaid zou hebben, en tóch is dit zoo.

Jacobus II werd eens, toen hij nog Hertog van York was, door twee Engelsche edellieden tot een partij golf uitgedaagd, waarbij hij iedereen tot zijn partner mocht kiezen dien hij maar wilde, als het maar een Schot was. Hij koos een zekeren John Paterson, een schoenlapper, die zich steeds aan vorstelijke personen opdrong. Jacobus won de match en de weddenschap, die om een flink bedrag ging. Edelmoedig overhandigde hij de geheele som aan zijn partner en complimenteerde dezen met zijn goede spel. Paterson bouwde zich van dit geld een huis, dat nog heden ten dage een monument vormt, niet ter eere van John Paterson's „goede spel” in een zekere golfmatch, zooals de inscriptie luidt die deze laatste liet aanbrengen, doch ter herinnering aan de jovialiteit en de edelmoedigheid van Jacobus II.

Met den val van Jacobus in 1688 schijnt het golfspel bij de koninklijke familie uit de gunst geraakt te zijn tot de 19e eeuw, toen in 1834 William IV het beschermheerschap van de St. Andrews' Golfclub aanvaardde. In 1837 schonk hij de club een gouden medaille, waarom jaarlijks gespeeld moest worden. (Golf Monthly).

Gedenken wij hier de ons ontvallen leden Jhr. E. van Panhuys, D. O'breen en H. van Eeghen, die vele diensten aan onze vereeniging hebben bewezen.



De stichters en steunpilaren van de Noordwijksche Golfclub. Van links naar rechts de heeren W. T. van Heukelom, F. Cremers, E. Cremers en L. Graaf van Limburg Stirum.



Een overzicht van de fraaie Noordwijksche links.



Kennemer Golf- & Countryclub. De zesde hole, 165 yards, een bogey 3. De mooiste one-shot-hole, welke wij in Nederland zoo niet op het geheele Continent, hebben. De green ligt op het plateau achter de groote bunker.

Mr. K. A. Nederlof van „Toxandria” schrijft:

Halverwege Breda en Tilburg, welke plaatsen door een prachtig aangelegden (22 K.M. langen) asphaltweg zijn verbonden, ziet men aan de Zuidzijde van dien weg het op eenigen afstand daarvan op een heuvel gebouwde clubhuis der Golfclub „Toxandria”. Vanaf het voor dit clubhuis aangelegd terras overziet men de schitterend gelegen licht geaccidenteerde terreinen, waarop de 9 holes van deze golfclub zijn aangelegd.

Het zal den bezoeker der terreinen niet verwonderen, dat toen in 1928 in eene op initiatief van de heeren Stulemeijer en Bernsen bijeengeroepen vergadering van genoodigden ter bespreking van de plannen tot oprichting eener golfclub werd medegedeeld, dat op zeer weinig bezwarende voorwaarden de beschikking over deze, thans aan den heer Stulemeijer behorende, gronden met de daarop aan te leggen golflinks en een nieuw te bouwen clubhuis kon worden verkregen, die plannen met groot enthousiasme werden begroet en reeds kort daarna een voldoende aantal liefhebbers bijeen was om tot de definitieve oprichting eener golfclub over te gaan.

Ter herinnering aan den naam, waaronder deze landstreek bij de Romeinen bekend was, werd de club genoemd „Noord-Brabantsche Golfclub *Toxandria*”.

Een Bestuur werd samengesteld, dat na enkele wijzigingen en uitbreiding thans bestaat uit de heeren Mr. Dr. W. G. A. van Sonsbeeck, Voorzitter; G. J. Maris, Vice-Voorzitter; Mr. F. Smits, Penningmeester; Mr. K. A. Nederlof, Secretaris; mevrouw Maris-Herten en de heeren C. L. M. Ingen-Housz, Ch. Stulemeijer, Ir. W. Thunnissen en J. Vriesendorp, leden.

Reeds in September 1929, nadat het golfspel eerst tijdelijk op eenige voorloepig aangelegde holes onder leiding van den in de golfwereld bekenden pro' J. Oosterveer (ook nu nog als professional in functie) was beoefend, had de feestelijke opening van banen en clubhuis plaats.

Zulk een officieele opening heeft het groote voordeel, dat reeds dadelijk aan de talrijke gasten kan worden getoond, wat de golfclub aan hare leden heeft aan te bieden. En dat is niet weinig, want behalve een uitstekende links, waarop door de telkens wisselende uitzichten een wandeling alleen reeds een genot is, is er een clubhuis waarin het, door zijn gezellige inrichting en smaakvolle meubilering, allergeenoglijkst is te vertoeven.

De 9 holes zijn tezamen 3015 yards lang en de bogey bedraagt 38. De laagste handicap onder de „Toxandria”-leden is van den heer F. Hubrecht en bedraagt 12 (voor 18 holes). Veertien andere leden hebben een handicap lager dan 30.

Er is door het Bestuur onder de krachtige leiding van den Voorzitter, den heer van Sonsbeeck en bijgestaan door verschillende commissies, steeds naar gestreefd,

om voorzover zulks noodig of wenschelijk blijkt, alle verbeteringen aan terreinen en gebouwen te doen aanbrengen, en zonder eenige overdrijving kan men dan ook zeggen, dat beide in uitstekenden staat verkeerden. Voor een groot deel is dit te danken aan de bemoeiingen van den heer Maris, die zich bij het toezicht over de banen en greens steeds buitengewoon veel moeite heeft getroost.

Dit alles zou wellicht voor het clubleven nog niet voldoende zijn, ware het niet dat door het wedstrijd- en spelcomité al het mogelijke wordt gedaan om door het doen houden van onderlinge wedstrijden een opgewekten geest onder de leden te doen bewaren. Behalve de maandelijksche wedstrijden hebben op geregelde tijden wedstrijden plaats om den Noord-Brabantschen beker (tusschen de Bossche Golfclub „De Dommel”, de Eindhovensche Golfclub en „Toxandria”), de Zuidelijke competitie-wedstrijden tusschen de 3 genoemde clubs en de Domburgsche Golfclub, terwijl mede nog bijzondere wedstrijden worden gehouden om den „Zilveren Ooievaar” en het „Zilveren Scheepje”, beschikbaar gesteld resp. door de Haagsche en door de Kennermer Golfclub.

Het Bestuur stelt zich tot taak om tegen een zoo gering mogelijke contributie hare leden zooveel mogelijk aan te bieden en tot heden is dat doel wel bereikt, waar voor gewone, dus spelende, leden de jaarlijksche contributie thans f 60.— (voor het tweede lid van het gezin f 50.— en voor verdere leden van het gezin f 40.—) bedraagt; voor de buitenleden, dat zijn de spelende leden, die op een afstand van meer dan 30 K.M. van Breda wonen f 40.—, voor junioren f 20.— en voor niet-spelende leden f 20.—. Thans is reeds een leden-aantal bereikt van totaal 200, waarvan 43 buitenleden, 33 niet-spelende leden, 8 junioren, en de overigen gewone leden.

Men zal moeten toegeven dat deze bedragen, in vergelijking van de bij vrijwel alle andere golfclubs geldende, zeer laag zijn. Ook de entree is zeer matig gesteld en bedraagt voor leden-spelers f 25.— (doch voor leden van hetzelfde gezin tezamen niet meer dan f 50.—), terwijl buitenleden deze niet behoeven te betalen, als zij lid zijn van een andere golfclub, welke in dat geval ook geen entree eischt. Wij vermelden deze bedragen in 't bijzonder om hen, die niet in Breda of omgeving woonachtig zijn, te wijzen op de billijke voorwaarden waarop zij buitenlid van „Toxandria” kunnen worden.

Het Bestuur van „Toxandria” zou het bijzonder op prijs stellen, indien nog meer dan tot heden de golflinks en het clubhuis van deze club ook van buiten af werden bezocht. Hun, die op rustige wijze van een mooi stukje Brabantsch natuurschoon willen genieten, zal zulk een bezoek niet berouwen.

Moge dit artikel in bescheiden mate tot dat meerder bezoek hebben bijgedragen.

De Secretaris van de Golfclub Voorne schrijft:



*F. H. G. v. Iterson,
Secretaris van de Golf-
club Voorne.*

Onze banen werden in 1925/26 aangelegd door den bekenden professional Chas. Warren, toenmaals professional te Knockesur-Mer, en werden op 18 April 1926 feestelijk geopend door nu wijlen den heer Mr. Dr. J. Wytema, ten tijde Burgemeester van Rotterdam. Bij deze gelegenheid werd o.m. een wedstrijd gespeeld tusschen de 10 beste Nederlandsche amateurs en professionals. Het terrein heeft een grootte van pl.m. 60 H.A. en is eigendom van de N.V. Mij. tot Expl. van Onroerende Goederen „Voorne's Duin“. Het strekt zich uit in de binnenduinen van Voorne aan weerszijden van de gemeentegrens Oostvoorne-Rockanje. Het clubhuis staat op Oostvoorne's grondgebied, terwijl de kleedgelegenheid — hoewel op slechts enkele Meters afstand van het clubhuis staande — zich op Rockanje's grond bevindt! Het mooie geaccidenteerde duinterrein is bij uitnemendheid geschikt voor golf en is gelegen in een landelijke omgeving met vrijwel ongerepte natuur. De toegangsweg naar de golflinks vanaf Oostvoorne door het prachtige „Overbosch“ is een zijweg van den Provincialen weg Brielle—Oostvoorne—Rockanje.

De moeilijke verbinding is oorzaak, dat het bezoek aan de Golfclub Voorne niet groot is. Het geringe bezoek biedt echter dit voordeel, dat men hier rustig kan spelen en desgewenscht misgespeelde ballen één of meer malen kan overdoen, zonder door achterkomende spelers te worden opgejaagd. Om deze reden wordt Voorne door verschillende spelers, vooral door beginners en middelmatigen, boven andere banen in den lande, waar het zeer druk is, geprefereerd.

Wanneer de in aanleg zijnde groote verbindingsweg met Rotterdam gereed is, zal het bezoek sterk toenemen, gezien de prachtig ligging en conditie van de baan. Jaarlijks vinden groote verbeteringen aan de banen plaats. Zonder overdrijving kan worden beweerd, dat de links te Voorne met de besten in den lande kunnen wedijveren. De fairways zijn schitterend, terwijl aan de greens de grootst mogelijke zorg wordt besteed.

De 18 holes hebben een totaal-lengte van 4885 yards. Bogey is 69. Het amateur-record staat op naam van Jhr. Mr. E. F. M. J. Michiels van Verduynen met 72 en het professional-record met 63 op naam van H. Burrows, die ongeveer 3 jaar als professional aan onze Club verbonden is geweest. Momenteel bezit de Club geen professional.

Het ledental is momenteel 27. Het Bestuur van de Golfclub Voorne bestaat uit de heeren Th. Baron Collot d'Escury, J. van Hoey Smith, A. R. Verbrugge, B. P. Willebeek Le Mair en F. H. G. v. Iterson, terwijl de functie van Voorzitter momenteel vacant is. Het bezoek aan de links was in 1931 veel grooter dan in vorige jaren. In Augustus waren er gemiddeld 6 spelers per dag, wat nog nooit is voorgekomen.

De laatste 2 jaar werden geen wedstrijden gehouden, doch het ligt in onze bedoeling het volgend jaar door het uitschrijven van wedstrijden de aandacht van golfspelend Nederland op onze links te vestigen.



Van boven naar beneden: De toegangsweg door het prachtige „Overbosch“; het clubhuis en de kleedgelegenheid te Voorne; 'n tweetal kiekjes van gedeelten der links.

Golfclub Voorne

*Opnamen:
F. H. G. v. Iterson*



Er zijn maar weinig takken van sport, waarbij heer en dienaar zoo nauw verbonden zijn als bij het Golfspel. Zoo kon het dan ook niet uitblijven, dat de caddie in den loop der eeuwen vrijwel een bestanddeel van deze sport is gaan uitmaken.

Uit welken tijd de caddie afkomstig is, weten wij niet. Het is bezwaarlijk aan te nemen, dat de jongen, die door Lord Montrose betaald werd, omdat hij „carried my Lord's clubbes to the field”, de eerste zou zijn geweest; ook is het wel zeker, dat er reeds vóór Andrew Dickson, die voor Jacobus II werkzaam was en wiens hoofdberoep de vervaardiging van golfballen vormde, z.g. „Fore-caddies” bestaan hebben.

Reeds in dien tijd schijnen er onder de caddies kwajongens gehuisd te hebben, want in het dagboek van de „Honorable Company of Golfers” te Edinburgh vinden wij het besluit, een „caddie-verordening” uit te vaardigen.

De belooning schijnt in vroeger tijden tamelijk gul te zijn geweest, want op 13 April 1672 ontving de caddie van Sir John Foulis vier Schotsche shillings. Later werd de betaling nauwkeurig geregeld; in 1771 werd door de „R. & A. Golf Club of St. Andrews” het volgende tarief vastgesteld: 4 pence tot „hole of cross” en 6 pence (doch in geen geval meer) voor een verdergaand spel. Wee hem, die meer gaf! Hij moest bij het eerstvolgende clubdiner (dat destijds wekelijks plaats had) 2 groote flesschen roode wijn schenken.

Het gold in dien tijd als een groote eer, de clubs voor den president van de club te mogen dragen, hetgeen wij zien uit het verzoekschrift van Peter M'Ewan, waarin deze vraagt of zijn zoon Douglas zulks mag doen. Dit jongmensch was ook nog met een andere taak belast; hij moest namelijk elke Zaterdagavond bij de leden gaan informeerden, wie er aan het wekelijksche diner zou deelnemen. Hij ontving hiervoor een belooning van 24 shillings per jaar, benevens een keurig pakje!

Het „Mekka” van de caddies was en is natuurlijk nog St. Andrews. Daar is Golf de spil, waarom het heele leven van de bevolking draait. Iedereen speelt er golf of heeft er iets mee te maken. Het is dus duidelijk, dat ook de caddies daar kenners par excellence zijn. Daar hun bovendien meestal de droge Schotsche humor eigen is, vinden wij er vele typen, die vrijwel klassiek geworden zijn.

Echter heeft ook de klasse der caddies somtijds tot

CADDIES, VOORHEEN EN THANS

(door B. VON LIMBURGER)
Redacteur: „Golf”, Leipzig.



Voorheen... Een groep caddies te St. Andrews.

uitwassen geleid, zooals kort voor 1890, toen de club een groote caddie-verordening uitvaardigde. Reeds bij het station plachten toenmaals tientallen meer of minder schooierachtige typen te hangen, die hun diensten aanboden; om iedere tasch met clubs werd een formeele slag geleverd.

Die nieuwe caddie-verordening had echter niet op iederen betrekking, want vele inwoners der stad hadden hun eigen caddies, die zij betaalden en ten deele ook kleedden. Een mooi bewijs voor het laatste vormt de geschiedenis,

die Lord Kingsbury vertelt over Sandy Smith, een der beroemdste caddies van St. Andrews. Sandy werd door den heer, waarvoor hij de clubs droeg, gevraagd, wie die speler daar op de tweede „green” toch was. „Oh, dat is Lord Kingsbury. Ken ik heel goed. Ouwe vriend van me. Ziet u de broek die ik hier aan heb? Heeft hij vroeger gedragen!”

Het tijdperk, dat zoo ongeveer de jaren 1850 tot 1895 omvat, is in zekere mate het hoogtepunt van St. Andrews geweest, want uit dien tijd dateeren de belangrijkste persoonlijkheden op golfgebied.

Ik denk hierbij aan Tom Morris en z'n zoon Tommy, die door de oude golfers nog thans als grootere spelers dan zelfs Bobby Jones beschouwd worden; verder aan Allan Robertson, en aan de amateurs Generaal Moncrieff, Whyte-Melville, Colonel Fairlie en vele anderen. Maar ook een reeks van caddies zijn uit dien tijd bekend. Bijvoorbeeld Anderson, die de scheldnaam „Daur” droeg — waarom weet men thans niet meer —, dan Sandy Pirie, Hatty Alexander, Bob Kirk, Bob Andrew, die algemeen „The Rook” genoemd werd, en hoe ze verder mogen hebben geheeten.

Uit een wat later tijdperk is „Big Crawford” bekend. Van hem gaat o.m. de volgende anecdote, toen hij eens voor een geestelijke uit Edinburgh de clubs droeg. Het spel was aldoor al slecht gegaan, toen bij de beslissende hole de bal van zijn meester in de diepste voetindruk van een diepe „bunker” geraakte. Sprakeloos keek de geestelijke hem aan. Toen kreunde Big Crawford, de menschenvriend: „Wat een pech, wat een pech! Als de eerwaarde misschien even wil vloeken — ik heb daarginds wat laten liggen.” En hij weg.

Maar waarlijk niet alleen van St. Andrews zijn fraaie caddie-geschiedenissen in omloop. Ook elders onderscheiden zich onze golftrawanten dikwijls door hun humor. Sporadischer echter zijn de gevallen, waarin niet

de speler door den caddie, doch de caddie door den speler voor den gek werd gehouden. De aardigste anecdote op dit gebied is wel die, welke Harry Vardon vertelt, die eens, ten tijde dat hij ongeslagen wereldkampioen was, op een vreemde baan wilde spelen. Hij verklaarde dat z'n naam Jones was (er was toen nog geen Bobby!) en dat hij met een paar van een vriend geleende clubs eens het golfspel wilde probeeren.

Dat was net een kolfje naar de hand van den caddie, die een flinke fooi speurde.

Hulpvaardig verklaarde hij Mr. Jones de greep, de houding der voeten en de terugzwaai. Maar deze laatste toonde zich buitengewoon onhandig en zijn eerste holes leken wel op een begrafenis. In eens echter, bij den vierden afslag, wierp Vardon zijn mom af, en een drive van 250 M. verdeelde de baan in 2 helften. Toen vielen den caddie de schellen van de oogen, want die zwaai en dat rythme kon slechts een Vardon bezitten. Woedend rukte hij zich de clubs van den schouder, wierp ze Vardon voor de voeten en stormde weg.

Die belangstelling voor het spel, dat voortdurende medevoelen en meedenken, dat is het, wat ik zoo graag van de caddies zie. Ik heb een hekel aan dat soort caddies, dat zoo zonder belangstelling een 20 meter achter je aanloopt, en die het volkomen koud laat of je wint of verliest.

Neen, dan heb ik liever met dat knaapje te doen, dat in B. meermalen de clubs voor me draagt. Het is een aardige, aanhankelijke kerel, maar hij is vreeselijk pessimistisch. Dit werd me op een kampioensronde duidelijk, toen ik na aanvankelijk de leiding te hebben gehad, „1 down and 3 to play" stond. Zooals u begrijpt, had ik niet veel hoop meer. Plotseling hoorde ik achter mij mompelen: „Nu is alles verloren. Ik voel het heel duidelijk. Nu kunnen we niet meer winnen!..."

Natuurlijk hebben we ook verloren. Een andere keer, ook tegen het eind van het spel, stond ik 1 up, toen een caddie van de naburige baan naar den stand vroeg. „We staan nog 1 up!" antwoordde hij! Een beetje meer optimisme was me toen werkelijk liever geweest... Bij nader inzien kan ik hem echter zijn wanhoop over mijn slechte spel niet kwalijk nemen, want het was toch eigenlijk niets dan pure deelneming, zij het dan een beetje al te groote.

En dan moet men nooit het volgende uit het oog verliezen: De caddie denkt en leeft voor ons en met ons. Hij wil geen machine voor het dragen der clubs zijn, hij wil, voorzoover zulks in z'n vermogen is, onze vriend en raadgever zijn. Hij wil met ons treuren, wanneer het ons slecht gaat, zich met ons verheugen wanneer wij winnen. Laten we probeeren hem deze trouw te beloonen.



Zoals men voor veertig jaar te Blackheath speelde! De caddies droegen toentertijd de clubs los onder den arm, daar goltbags toen nog onbekend waren. De Royal Blackheath G. C. speelde in een openbaar park en een roode vlag, door een caddie geheven, kondigde steeds aan dat de „gevaarlijke" golfers in aantocht waren!

De Secretaris van «De Kennemer» bericht:

Mr. A. A. Diemer Kool,
Secretaris van de Kennemer Golfclub.

De Kennemer Golf- & Country Club werd opgericht in 1910. De opening der 9 holes baan had plaats in 1911. De links waren gelegen op de terreinen van Duin en Kruidberg te Santpoort, verkregen door de welwillende medewerking van den heer J. T. Cremer. Het Clubhuis was gevestigd in de oude boerderij „het Huis te Velsen”.

De links bestonden uit 2 holes ten Oosten van den spoorbaan Haarlem—Velsen, 5 holes ten Westen van die baan benevens 2 holes in de duinen. Het terrein werd doorsneden door eenige slooten die de oorzaak waren van vele verloren ballen en hoge scores, terwijl ook de telegraafdraden op den spoorbaan den spelers veel last bezorgden. De bogey was oorspronkelijk 40 en werd later op 36 teruggebracht. De twee duinholes waren goede holes, doch de rest was vrij eentonig.

Wegens de groote toename van het aantal spelers trachtte het Bestuur de baan uit te breiden tot 18 holes, doch het bleek niet mogelijk het hiertoe benodigde terrein te verkrijgen. Het Bestuur besloot toen naar een ander terrein uit te zien, en heeft dit gevonden in de nabijheid van Zandvoort.

In den zomer van 1926 werd besloten tot den aanleg van een 18 holes course volgens de plannen van den architect H. Colt. De aanleg werd opgedragen aan de firma Copijn te Groenekan en begin September 1926 werd met het werk begonnen. De feestelijke opening had plaats in Mei 1928. Het Clubgebouw werd ontworpen door den architect J. Smits te Aerdenhout en uitgevoerd door den aannemer Joh. Kraay.

In den aanvang heeft de club veel tegenspoed gehad door twee buitengewoon droge zomers en den strengen winter van 1928/29, waardoor bijna al het gras van de banen weder vernietigd werd. Slechts door groote uitgaven is het mogelijk geweest de baan weder in goede conditie te krijgen.

Op het terrein zijn zes gravel tennisbanen, waarvan 3 voor de leden beschikbaar zijn en de andere verhuurd worden.

Veel medewerking ondervond de Club ook van het Gemeentebestuur van Zandvoort dat o.a. zorgde voor den aanleg van den weg naar het terrein en op voordeelige condities zorgde voor den aanleg van de waterleiding op het terrein.

De eerste Voorzitter der Vereeniging was de heer G. J. van der Vliet, die bij zijn aftreden in 1927 tot Eerevoorzitter benoemd werd. Hij werd opgevolgd door den tegenwoordigen voorzitter Jhr. G. C. Quarles van Ufford.

Het ledental bedroeg op 1 Januari 1931 550.

Het kampioenschap der club wordt verspeeld sinds 1922. Kampioen zijn geweest de heeren: 1922: W. van Waveren, 1923: P. Verschuyl, 1924: W. Sommerhoff, 1925: W. Boissevain, 1926: niet verspeeld, 1927: W. Boissevain, 1928: M. Wetselaar, 1929: B. Carp, 1930: W. Boissevain, 1931: W. Boissevain. De door den heer E. A. Veltman uitgeoefde Kampioenschapsbeker werd in 1930 het eigendom van den heer Walrave Boissevain.

Als professionals waren in den loop van den tijd in dienst der vereeniging E. Hill, E. N. Kettly, J. Oosterveer en sinds de opening der baan te Zandvoort H. W. L. King. Assistent professional is A. C. Barnes.

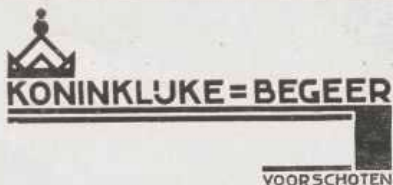
Over de Golfclub Enghuizen schrijft de Secretaris:

Hoogstwaarschijnlijk zal onze Golfclub eene geheele reorganisatie ondergaan. Op onze bestaande 9 holes is zelfs het oefenen bijna onmogelijk, omdat het gras en de pollen niet gemaaid mogen worden. In onze omgeving is terrein genoeg aanwezig om een fraai complex van holes aan te leggen, doch die terreinen zijn niet in handen te krijgen daar het noodige kapitaal ontbreekt.

Het Bestuur zal niettemin moeite doen een terrein te huren, waarover het geheel baas zal zijn. Hierover kan evenwel voorloopig nog niets worden medegedeeld.

Kampioen der vereeniging is de heer W. Tenkink, die tevens onlangs in het definitief bezit van den maandelijkschen wisselbeker gekomen is.

Er wordt nog alleen door een kleine kern gespeeld, die evenwel trots alles zal trachten de Golfclub in stand te houden.



- Mijn dokter heeft me golfspelen verboden.
- Waarom? Heeft hij je onderzocht en je hart niet in orde bevonden?
- Nee, hij heeft alleen maar mijn scorekaart bekeken.



Boven: Een overzicht van de Kennemer banen in het schitterende duin-landschap.



Terzijde: De Zandvoortsche links bieden verschillende mooie vergezichten, waarvan onze foto er één weergeeft. Het is een opwekkend genot hier een ronde te spelen.

Men weet het, golf is een oud, zeer oud spel. Vele historici in de sportwereld hebben zich reeds langdurig verdiept in een studie over het ontstaan van golf. Men heeft er zelfs de oude Romeinen en Grieken bijgehaald. Willem de Veroveraar zou het spel uit Normandië naar Engeland hebben overgebracht. Een andere hypothese

is dat een Schotsche schaapherder met zijn staf toeval- ligherwijze een rond voorwerp of een steen in een putje zou hebben gedeponeerd en deze kunst als tijdsverdrif is gaan beoefenen. Zelfs hebben we ergens gelezen dat de Amerikanen het spel voor zich opsiechen en de uit- vinder zou Mr. Golf hebben geheeten.

Gaan we deze onwaarschijnlijkheden echter voorbij, doch zoeken we op bekend terrein, dan blijkt dat Schot- land en Holland elk voor zich de eer van het ontstaan van golf opsiechen.

Schotland moet zeer zeker de eer worden gegeven het eerst een vergevorderde vorm van het thans gespeelde — dus *moderne* — golf te hebben beoefend. Maar of de kern van dit spel ook uit Schotland stamt, of het spel in zijn oervorm niet reeds veel eerder in ons land werd gespeeld, is een punt dat nog in geen deele tot klaarheid is gebracht en wij meenen zelfs Holland daarvan de eer te moeten geven.

In Holland toch komen we tezelfdertijd dat in Schot- land „golf” plotseling een groote populariteit genoot, een spel tegen dat bij de oude Hollanders verband in den smaak viel en „kolf” was geheeten. De uitspraak van beide woorden is gelijk en etymologisch is het woord „golf” afgeleid van het woord „kolf”, hetgeen een sterk argument is voor den oorsprong van het spel in onze contreien.

De Schotten spreken er steeds van dat reeds in het

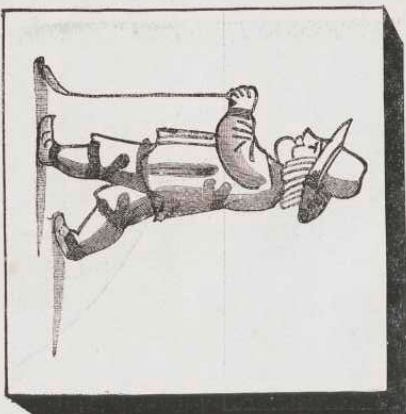
IETS OVER DEN OORSPRONG VAN GOLF

Holland of Schotland?

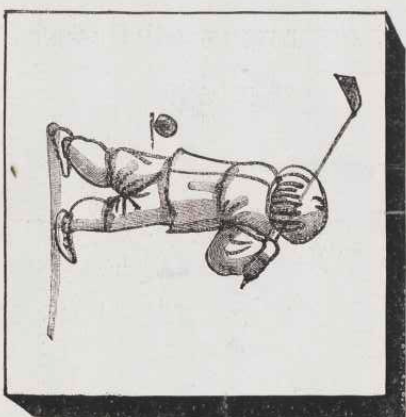
midden van de vijftiende eeuw het spel zóó geliefd was, dat de Koning het noodzakelijk vond om de beoefening ervan te beletten en de Schotsche jeugd te verplichten het hoogschieten te beoefenen, hetgeen voor de weer-

voor de voorbijgangers en... voor de ruiten was.

Naast de vele voorstellingen op schilderingen van vroege Hollandse meesters, gewijd aan het kolfspel, waarbij men het zoowel op de straten als op het ijs ziet gespeeld,



Een oud-Hollandsche tegel.



Een oud-Hollandsche tegel.

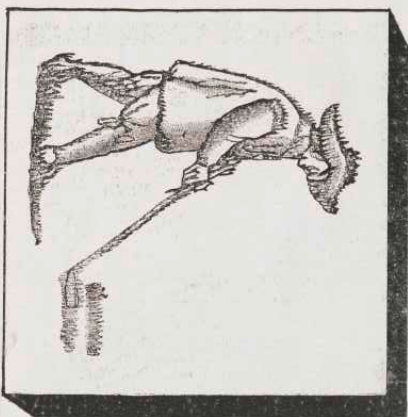
baartheid van de bevolking noodzakelijker werd geacht. Dat „kolf” in die eeuw in Holland niet minder popu- lair was, blijkt uit de veelheid van verbodsbepalingen te dien aanzien, waarbij het „kolven” slechts op be- paalde plaatsen werd gesanctioneerd, b.v. buiten de vesten, of op bepaalde uren en plaatsen werd verboden. Men beoefende het spel toen o.m. op de kerkhoven en tijdens kerkdiensten op het kerkplein, waarover de voor- gangers gansch niet gesticht waren. Zoo werd het „ver- tier maken met razen, dobbelen, kolven enz.” tijdens de preek verboden. (Utrecht). In 1463 reeds werd het kolven te Leiden van overheidswege verboden, daar het zooveel op de straten werd gespeeld dat het een gevaar

willen we nog de aandacht vestigen op een aanwijzing, welke sterk doet vermoeden, dat golf zijn ontstaan aan deze zijde van de Noordzee heeft gehad. Wij doelen hier op het z.g.n. „Golfboek”, een Vlaamsch Getijden- boek, welk manuscript zich in het Britsch Museum be- vindt en waarin een vignet voorkomt, eenige golf- spelers voorstellend, waarvan er twee op een grasveld schijnbaar aan het „putten” zijn. Daar de Vlamingen in die dagen nog met de Noord-Nederlanders één waren, mogen we voor zeker aannemen, dat golf reeds in de een of andere vorm in de vijftiende eeuw op het Con- tinent werd gespeeld. Tenslotte wijzen we er nog op dat reeds zeer vroeg

— 16e eeuw — in Holland een „kol(g)bal-industrie” bestond, die zulke groote leveringen aan Schotland had, dat de Koning van Schotland den invoer van Hollandsehe ballen verbood, daar te veel goud uit het land vloede.

Thans nog iets over het Hollandsehe „kolf”, dat zich zooals men begriift, in den loop der eeuwen nog al eens heeft gewijzigd en thans geheel afwijkend van ons „golf” wordt gespeeld. Voor den aandachtigen toeschouwer komt het echter nog op verschillende punten met het golfspel overeen. Wij drukken hier uit merkwaardigheid eenige reproducties (naar oude Hollandsehe tegels) af, welke den Hollander toonen bij zijn geliefd spel. Men speelde het eerst in de straten of buiten de wallen, later legde men speciale kolbanen aan (van veel beperkter afme- tingen echter dan de huidige golflinks), weer later speelde men het op overdekte banen, in welken vorm het op den huidige dag nog een vrij groote populariteit geniet in West-Friesland.

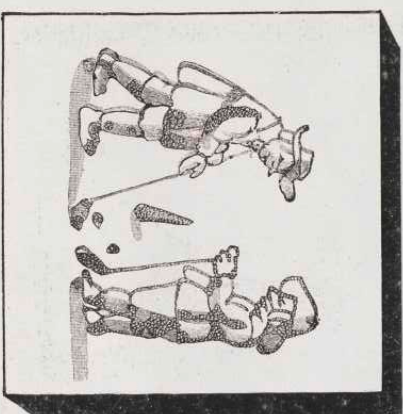
Mogen wij nu in verband met het bovenstaande com- cludeeren dat golf naar alle waarschijnlijkheid zijn ont- staan in Holland heeft gevonden? Zouden niet Schotsehe kooplieden op hun reizen door ons land het spel heb- ben gezien en het naar hun land hebben overgebracht? Een juiste beantwoording van deze vragen zal wel nin- mer kunnen worden gegeven, maar dat het oude Hol- land in de ontwikkeling der spelen — en meer speciaal ten aanzien van het thans over de geheele wereld een groeiende belangstelling ondervindende golfspel — ook een rol heeft gespeeld, is wel zeker.



Een oud-Hollandsche tegel.

Onder beginnelingen.
Jansen: Twee up en nog twee te spelen, dus „stormy”.
Mevr. Jansen: Nee maar, wanneer zijl te nu toch eindelijk de golf-uitdrukkingen goed leeren! Je bedoelt natuurlijk „dymne”!

Piloot tegen zijn passagier (terwijl hij eenige gevaarlijke stunts uitvoert): „Will u wel gelooven dat 50% van de menschen beneden zoo net dacht dat wij zouden vallen?”
Passagier: „Ja, 50% van de menschen bierboven ook.”
„Oh News”



Een oud-Hollandsche tegel.

Over de Eindhovensche Golf meldt men ons:

Rijdt men van Eindhoven in Zuidelijke richting ongeveer 10 K.M. langs den breeden, lommerrijken Valkenswaardschen weg en slaat men vervolgens links af, dan staat men onmiddellijk voor een prachtig stuk echt Brabantsche natuur. Een groot ven glinstert in de zon, zoover onze blik reikt strekt de licht golvende heide zich uit, begroeid met hoog en laag dennenbosch, waartusschen het water spiegelt. Midden in dit mooie land liggen de links van de Eindhovensche Golf, van den Rijksweg gescheiden door een natuurpark.

Op dit terrein, dat 180 H.A. groot is, hebben Dr. A. F. Philips en mevr. Philips-de Jongh door den Engelschen golfarchitekt, Mr. H. S. Colt, de golf links laten ontwerpen en in eigen beheer laten aanleggen. Hoeveel doorzetting en werkkraft hiervoor noodig zijn geweest wordt duidelijk als men weet dat de fairways moesten worden uitgekapt door de dennenbosschen, de wortels der boomen moesten worden gerooid, de hei omgeploegd en gemest en het gras moest worden gezaaid. Een onvermoeide, voortdurende werkzaamheid gedurende eenige jaren heeft nu echter tot een schitterend resultaat geleid.

In October 1929 waren de eerste 9 holes gereed en kon er met spelen worden begonnen. Aan de tweede 9 holes werd intusschen verder gewerkt. Een groot, natuurlijk ven, dat de tiende fairway scheidt van de zeventiende, werd uitgediept, een gedeelte tot een diepte van 2.75 M., en schoongemaakt; de kanten werden met loofhout beplant. Daar stond ook op een goeden dag, niet opvallend, haast onzichtbaar tegen de dennetjes, een met riet gedekt badhuisje bevattende 5 kleedkamertjes. Daar kunnen de spelers nu verkwikking vinden in een koel bad of zich koesteren in den zon op de zandige oevers van het 3 H.A. groote ven. De bagger, die uit het zwem-ven is gehaald, wordt gebruikt voor verbetering van de greens en fairways.

Tenslotte bouwden de architecten Hanrath en Briët op een hooge heuvel, aan het begin van de golfbanen, het ruime, zeer smaakvolle Clubhuis, dat met het rieten dak en de sobere architectuur zich volkomen aanpast bij de omgeving. De beneden-verdieping wordt, aan weerskanten van den ingang, ingenomen door kleed-, toilet- en douche-ruimten voor dames en heeren. Daarboven liggen de gezellige groote zaal, de uitgebouwde ronde koepels, de open waranda's en het ruime, zonnige terras. Ook is daar de bar met keuken, en een bestuurskamer.

Koepels, zaal en terras liggen op het Zuiden en men heeft van ieder punt in het Clubhuis een van de meest schitterende vergezichten, die er waarschijnlijk in Brabant zijn te bewonderen. Want men kijkt op de eerste en de tiende tee, de negende en achttiende green, over de heldergroene fairway van de eerste, de tiende en de achttiende hole, over het zwem-ven met zijn steeds

wisselende kleur en belichting, waarachter de zeventiende hole geheel zichtbaar is. Op den achtergrond verrijst de toren van Valkenswaard.

Door oordeelkundig kappen zijn overal aardige doorkijkjes verkregen. En nog steeds wordt er loofhout aangeplant, wordt er gestreefd naar verbetering en verfraaiing. Helder, sappig groen zijn de links op dezen heidegrond, dank zij een uitgebreid irrigatie-systeem.

Vermeld dient nog te worden, dat de banen elkaar nergens snijdt enof kruisen, zoodat het bijna uitgesloten is, dat een bal op een andere fairway terecht komt. Want de eerste en de tweede 9 holes vormen twee lussen, onafhankelijk van elkaar, beginnend en eindigend bij het Clubhuis. Dit was mogelijk door de groote uitgestrektheid van het terrein.

Het Bestuur der Club is als volgt samengesteld:

Dr. A. F. Philips, Voorzitter; mevr. A. Philips-de Jongh, Vice-voorzitter; mevr. T. Hijmans-Scheepstra, Secretaresse; Ir. A. Mohr, Penningmeester; mevr. N. Mignot-Deurvorst, mevr. H. Passtoors-Marinis, Commissarissen. De wedstrijdcommissie bestaat uit de heeren Mr. J. A. Grothe van Schellach en Mr. A. J. Guépin. Professional is Mr. Woodward.

De lengte van de baan bedraagt 6173 yards of 5647 Meter. De langste holes zijn de negende en de zeventiende, respectievelijk 447 yards (409 M.) en 457 yards (418 M.). Maar er zijn nog zes andere holes, die meer dan 400 yards lang zijn. De bogey is vastgesteld op 76.

Opvallend is de zevende „dog-legged“ hole, 411 yards lang. Een groep hooge denneboomen ligt juist in de knie. Een rechte drive is vereischt, daar men hier anders in moeilijkheden geraakt. De green ligt op een verhoogd plateau en is door bunkers omgeven.

Het ledenaantal der Club bedraagt op het oogenblik 146. Gedurende het jaar 1931 werden geregeld iedere maand onderlinge wedstrijden gespeeld. In October had de wedstrijd om het kampioenschap van de club plaats; deze werd gewonnen door den heer Jean Le Blan.

De Club is nog jong, de leden zijn, daar zij nog niet lang hebben geoefend, voor het meerendeel nog geen eerste klasse golfspelers, maar het enthousiasme is groot. En naast het spel voorziet de Eindhovensche Golf met het prachtige Clubhuis in een groote behoefte. Want hier is een middelpunt van gezelligheid geschapen, waarvan vele Eindhovenaren kunnen profiteren. Ook zij, die niet spelen, kunnen genieten van het schilderachtige, bekoorlijke landschap. Ze kunnen er zwemmen en wandelen en met hun vrienden en gasten in het Clubhuis samenkomen. Dit is een welverdiend succes voor hen, die zooveel tijd, zooveel voortdurende aandacht en zooveel energie hebben gegeven voor het tot stand komen van de Eindhovensche Golf.

T. HIJMANS-SCHEEPSTRA,
Secretaresse Eindh. G. C.

Eindhovensche Golf



Een overzicht van de Eindhovensche links. De foto geeft een goeden indruk van het schitterende landschap, waarin deze 18-holes course is aangelegd. Onder: het clubhuis van de Eindhovensche Golfclub, een gezellig centrum voor de Zuidelijke golferswereld.

Mevrouw McAnstey neemt wraak!

(Naar „The Golf Widow's Revenge” in „Golf Monthly”)

„En ik wensch door je golf-manie niet veronachtzaamd te worden!” riep Mevrouw Emily McAnstey uit, toen zij op zekeren Zaterdagmiddag met haar in plus-fours gestoken echtgenoot aan de lunch zat. „Als jij den geheelen middag golf gaat spelen, ga ik naar de rennen. Ja, en ik ga wedden ook!”

„Ik heb er geen bezwaar tegen, dat jij naar de rennen gaat, indien je dat wenscht, liefste”, antwoordde Ken McA. „Ik wist echter niet, dat je daar voor voelde.”

„Ik voel er heelemaal niet voor”, repliceerde Mevrouw Mac, „maar wat moet ik anders doen?”

„Tja, je kent de regels van de club”, was het antwoord van Ken, „indien dames vóór half 5 mochten spelen, zou ik het prettig gevonden hebben, als je ook van de partij was.”

„Regels! Regels!” raasde Emily, „gemaakt door een troep zelfzuchtige mannen om het zich maar gemakkelijk te maken.”

„Maar m'n lieve kind. . . .”

„En nou alsjeblieft geen „lieve kind”, ik heb er genoeg van om langer als een doetje behandeld te worden!”

„Tut, tut! Kalmeer een beetje! Wie heeft je die ideeën toch in je hoofd gepraat?” vermaande Ken. „Ik merk wel dat er wat achter steekt, wat is er toch aan de hand?”

Een flauwe bloes kleurde plotseling Mevrouw Mac's gelaat, hetgeen Ken niet ontging. Hij stond op en legde z'n arm om haar heen.

„Kom, lieve, biecht maar op, het zal je geweten verlichten.”

Mevrouw Mac liep naar haar schrijfbureau en haalde een bontgekleurd stuk carton te voorschijn. Met een uitdagend gebaar hield ze het in de hoogte. Ken bekeek de kaart, alsof het een dagvaarding was en las:

DOUGIE McDUGALL

Bookmaker

CALCUTTA

1000/50 Hottentot

„Wat is dat?” informeerde Ken. „Het ziet er uit als een bookmaker's ticket. Wat beteekent dat?”

„Het is inderdaad een ticket van McDougall”, zei Mevrouw Ken, „en het beteekent dat ik vijftig gulden op een paard gezet heb. En dat is nu de reden waarom ik naar de rennen wil.”

„Wil je me vertellen, dat je zonder mijn voorkennis op een paard gewed hebt?” riep Ken boos uit. „Hoe kon je zoo dwaas zijn?” Vol verbazing staarde hij haar aan.

„Zeg, kijk me niet aan alsof ik een misdadiger ben”, antwoordde Emily. „Luister, Ken” vervolgde ze, „ik heb nog nooit eerder op een paard gewed, maar vanmorgen vertelde Mevrouw Andrews me, dat ze er een vast inkomen mee verdient, en nu dacht ik dat ik misschien wel duizend gulden zou kunnen winnen als. . . .”

„Als!” schimpte Ken. „Dat is het hem juist. . . . als!”

„Enfin”, mompde hij, „het is vijftig gulden weggegooid, maar als jij nu je zin hebt, behoeft er niets meer gezegd te worden. Hier is je introductie tot het Gouden Kalf” en hij overhandigde haar de kaart weer. „Ik wensch je veel geluk; kom nu maar mee, het is tijd om weg te gaan. Ik zou Billy Hartley om half drie ontmoeten, en

als jij de rennen wilt zien, moeten we voortmaken.”

De Tollygunge Club bij Calcutta levert de unieke combinatie van een nine-hole golf links en een renbaan. De eerste is geheel omringd door de laatste.

Het gebeurt dikwijls dat beide takken van sport er tegelijkertijd beoefend worden. En de Zaterdagmiddagen vormen het hoogtepunt.

De leden van de club hebben het voordeel, dat zij, terwijl ze de eene sport beoefenen, toeschouwer kunnen zijn van de andere, als ze dat wenschen. Maar dit heeft ook zekere nadeelen.

Zoo is het bijvoorbeeld erg vervelend, wanneer je midden in een drive van vermoedelijk 300 yards, ruw gestoord wordt door een voorbijrennende troep paarden. Het doet afbreuk aan je stijl.

Er was een duidelijk gevoel van wederzijdsche wrok tusschen den heer en mevrouw McAnstey, toen zij op het clubhuis toeliepen. Mevrouw Mac begaf zich naar de tribune tegenover de renbaan, terwijl Ken op zoek ging naar Billy Hartley. Hij wist waar hij hem vinden kon, en bovendien voelde hij zelf ook behoefte aan. . . . een hartversterking.

Het was erg vol op de links en een geroezemoes van stemmen steeg van alle kanten op.

Ken en z'n partner moesten bij de eerste tee in de queue staan. Het verschil van meening met Emily knaagde aan z'n gemoed. Hoe meer hij er aan dacht, hoe onplezieriger hij het vond. Toen zij aan de beurt kwamen, was hij heelemaal in de war.

Zij begonnen na den start van de eerste race, maar hij kon z'n gedachten niet op het spel concentreren. Het gezicht van de paarden herinnerde hem er aan, dat zij zichzelf recht had verschaft en hem openlijk had uitgedaagd.

Goede Hemel! Het was eigenlijk een geheime ondeugd, gelijkstaand met morphinisme of dranksmokkelarij.

Het geluid van de start-bel, het geschreeuw van het publiek en het doffe gebons van de paardenhoeven, dit alles deed z'n geestelijke ellende nog toenemen.

Aan het einde van de eerste negen was hij zes down en stond voor 6 gulden in het krijt.

„Je bent niet in vorm, vandaag” merkte zijn partner op, „wat is er aan de hand? Je bent 6 down.”

„Wie kan er nu behoorlijk golf spelen met zoo'n kabaal om zich heen?” bromde Ken, toen ze naar het beginpunt van de tweede negen liepen.

„Kom, vooruit, vóórdat die vervl. . . . paarden weer beginnen.”

De eerste tee was vlak bij het hek, dat de renbaan omgaf, en liep langs het rechte stuk van de baan tot aan de afrijpaal. De finish was tweehonderd yards voorbij de tee.

Billy sloeg het eerst en met een keiharden slag zond hij den bal recht vooruit de baan langs. Juist toen Ken zou slaan, kondigde een luid gebel en gejuich van de tribunes de start van een race aan. „Wel allemachtig!” mompde Ken, „nu moet ik wachten tot ze voorbij zijn. Is dat niet het toppunt!”

„Het zal niet lang duren”, suste Billy, „daar komen ze; te oordeelen naar de opwindung van het publiek moet er

een bom duiden op deze race gezet zijn. Ze vertelden me, dat het de gebeurtenis van den dag is."

"Het interesseert me geen snars", antwoordde Ken; terwijl hij het zei, dacht hij aan Emily en haar weddenschap. Hij keek in de richting van de leden-tribune, tegenover de baan, en vestigde zijn blik op een figuurtje. Het was Emily; ze zwaaide met haar hand naar hem. Zonder veel enthousiasme zwaaide hij terug met z'n driver.

Hij was benieuwd of dit de race was, waarop zij haar geld had gezet.

"Sla zodra ze voorbijkomen" adviseerde Billy, "dan ontga je het geschreeuw."

Negen zwoegende paarden stoven langs de tee. Ken zwaaide z'n club. Waarschijnlijk overhaastte hij zich een beetje, hij keek niet naar den bal en sloeg maar op goed geluk. De bal schoot omhoog onder een hoek van 45 graden — een verraderlijke slice — maar er zat kracht achter!

Hij vloog in de richting van de renbaan, raakte een van de witgeschilderde paaltjes en werd teruggekaatst in de richting van de finish.

"Een flink schot", grinnikte Billy, "het eenige wat er aan mankeert is richting."

Het geschreeuw van de tribune werd steeds luider en zwol aan tot een geloei van opwinding, als het ware ter bespotting van Ken's gruwelijke schot.

In wanhoop wierp hij z'n club op den grond en keerde zich tot zijn grijnzenden partner. „Bah!" gromde hij, „hoe kan je nu golf spelen met zoo'n heidensch lawaai om je heen? Moet je dat hooren! Ze lijken wel gek! Wat schreeuwen ze toch? ... het klinkt me net in de ooren als „r.t. schot". Zouden zij mij uitlachen?"

"Het zou me niets verwonderen", lachte Billy, „na zoo'n schot. Hoe deed je dat, kerel? De bal moet vlak bij die paarden terecht zijn gekomen. Het zal me benieuwen of hij er ook een geraakt heeft."

"Nu, ik heb er genoeg van voor vandaag", riep Ken uit, „kom mee, ik moet wat drinken, m'n zenuwen moeten tot rust gebracht worden."

In de behagelijke sfeer van de bar kwam hij spoedig weer tot zichzelf. Misschien ook dat de kalmeerende invloed van Black & White & Schweppes er toe bijdroeg. Vervolgens begaven ze zich naar de veranda.

Op het grasveld liep een opgewonden groepje dames druk te praten. Het middelpunt van de belangstelling vormde Mevr. Emily McAnstey.

"... en moet je hooren, zeg", hoorde Ken haar zeggen, „die „Hottentot" schoot plotseling met een geweldige vaart vooruit... passeerde de andere paarden alsof ze stil stonden... en bereikte het eerst de finish... en ik heb duizend gulden gewonnen."

Ken liep met groote passen op haar toe. „Emily" schreeuwde hij

bijna, „wat hoorde ik je daar zeggen?... heb jij duizend gulden gewonnen?... met dat vervl... gewed? Wel allemachtig!"

"Oh, Ken!" riep Emily opgewonden uit, „is het niet heerlijk... duizend gulden!"

Ze wierp zich op een stoel en lachte zenuwachtig.

"Ken, we zijn toch een paar pracht-exemplaren!... Jouw golf en mijn wedderij, het is om te gieren."

"Wat bedoel je, Emily? Mijn golfspel is tamelijk beïnvloed, dat geef ik toe; maar wat heeft dat er mee te maken?"

De tranen liepen Mevrouw Mac langs het gezicht. Tranen van onbedaarlijk lachen.

"En ik voelde me nog wel zoo terneergeslagen, want juist voordat de race begon, vertelde Mevrouw Andrews me, dat niet verwacht werd dat „Hottentot" zou winnen. In het begin kwam hij dan ook heelemaal achteraan. Toen zag ik jou slaan en... ha! ha! ha! Het is al te dol, ik kan er geen woorden voor vinden. Hier heb je de duizend gulden, pas er goed op, het zijn de centjes van de „golf-weduwe"... Nee maar! Breng me alsjeblief naar huis, Ken, vóór ik me doodlach."

...

In de stallen stond de eigenaar van „Hottentot" met zijn knechten te praten over de race.

"Het is sterk, hoor!" riep de eigenaar uit. „Ik had nooit gedacht dat het oude beest die race had kunnen winnen. En jij Mickey? Wat denk jij ervan?"

"Ik weet niet wat ik er van moet denken, meneer Andrews", zei de jockey vergenoegd, „het was subiet een verrassing voor me".

Andrews streek het paard liefkozend over den rug. Het paard sidderde en week opzij.

"Hé, wat is dat nou?" zei Andrews.

"Wat?" riepen Mickey en Jimmy, de staljongen, tegelijk.

"Kijk eens, hij heeft een buil als een kippenei op z'n achterwerk. Hoe zou ie daar nu aan komen? Het lijkt wel of ie door een of ander hard voorwerp is geraakt".

"Om U de waarheid te zeggen, meneer Andrews, ik meende wel een bons achter me te hooren, toen we op de rechte baan waren, maar ik had niet gedacht...."

"Het moet een steen geweest zijn, Mickey, om zoo'n buil te kunnen veroorzaken... en wat is dat voor wit? Het lijkt wel witte verf. Zonderling, niet? Enfin, wat het ook geweest is, het heeft hem in elk geval opgepord. Ik wou dat ik maar op hem gewed had! Het was een grootsche finish hè? Breng hem weg, Jimmy, en geef hem een extra lekker hapje. Het oude beest heeft 't ditmaal dubbel en dwars verdiend".



Als Wilhelm Tell een golfer was geweest...

Over de Utrechtsche Golfclub «De Pan»:

In het jaar 1894 werd opgericht door de beide heeren Schuurbecque Boeye en den heer Rutgers van Rozenburg, de Doornsche Golfclub. Door gebrek aan ruimte werden te Doorn op het terrein voor Nieuw-Sterkenburg maar enkele holes gemaakt en uit den aard der zaak is het te begrijpen, dat deze holes nog niet schitterend waren.

Het bleek dan ook al heel spoedig, dat, om eenigszins te slagen, men naar een ander terrein moest uitzien, hetgeen gevonden werd te Driebergen op een terrein, ons gedurende 20 jaar belangeloos afgestaan door wijlen den heer de Wettstein Pfister. Op deze plaats heeft de Doornsche Golfclub tot 11 Mei 1929 bestaan; de datum n.l. waarop de Doornsche Golfclub, omgedoopt in Utrechtsche Golfclub „De Pan” ten derde male verhuisde en wel naar een prachtig terrein, gelegen in de bosschen der N.V. Maatschappij Schaerweijder Bosschen. Mede door toedoen van den Directeur dezer N.V., L. D. Baron van der Goes van Dirxland, hebben wij deze terreinen op gunstige voorwaarden voor 105 jaar in erfpacht gekregen.

Van de oorspronkelijke Doornsche Golfclub werd als voorzitter van het eerste Bestuur benoemd de heer F. Labouchère, terwijl Jkvr. Roosmale Nepveu, thans mevr. van Heemstra, als een uitnemende steunpilaar der Doornsche Golfclub optrad.

Van de eerste leden noemen wij nog de heeren Jhr. G. F. van Tets en Jhr. C. A. de Pesters, die ook thans nog als Vice-Voorzitter en Voorzitter deel uitmaken van het Bestuur der Utrechtsche Golfclub „De Pan”. Ook zijn, hoewel het spel niet meer beoefenend, nog steeds lid gebleven de heer Jhr. Louis van Loon, Eere-Voorzitter en mevrouw van Loon, de freules de Beaufort, mevrouw Hooft en mevrouw Tilanus.

De heer Labouchère werd opgevolgd door den heer Jhr. H. Hooft, wiens plaats na zijn aftreden werd ingenomen door Jhr. L. van Loon, die tot voor 4 jaar als Voorzitter in functie bleef. Bij zijn terugtrekken uit het actieve golfleven werd Jhr. L. van Loon wegens zijn groote verdiensten voor de vereeniging het Eere-Voorzitterschap aangeboden.

Het Bestuur der Utrechtsche Golfclub „De Pan” bestaat thans uit de heeren Jhr. C. A. de Pesters, Voorzitter; Jhr. Mr. K. J. M. Huydecoper, Penningmeester; W. Ph. Peletier, Secretaris; Jhr. G. F. van Tets van Goidschalxoord, Mr. G. P. van Tienhoven, G. Haitsma Mulier en J. M. Kakebeeke.

Als Professional is sinds 1918 aan onze Vereeniging verbonden de heer Jos. van Dijk, een der beste, zoo niet de beste speler in Nederland. Zijn ongelooflijk gemakkelijke manier van spelen en zijn enorm verre drives zijn een genoegen om naar te kijken, terwijl zijn enthousiasme een groote en aangename prikkel voor onze leden is om het spel degelijk te beoefenen.

Toen besloten was, een nieuwe baan aan te leggen, werden onder de zeer bekwame leiding van den Golf-Architect H. S. Colt te East-Hendred 18 holes uitgelegd, waarvan er eerst 9 zijn aangelegd, welke, tegelijk met het Clubhuis, (Architect Ir. Mertens te Bilthoven), op 11 Mei 1929 feestelijk werden geopend.

In verband met het toenemende aantal leden, dat thans ongeveer 225 bedraagt, werd verleden jaar besloten, ook tot den aanleg der tweede 9 holes over te gaan, welke banen, evenals de eerste negen, door de Firma H. Copijn

& Zoon te Groenekan op voortreffelijke wijze werden aangelegd.

In den loop van het volgend jaar hopen wij dan ook een 18 holes baan rijk te zijn, die met de beste links in Europa kan wedijveren.

Om alle Kampioenen der Club op te noemen zou te ver voeren en wij volstaan met enkele dezer kampioenen te noemen.

Dames-Clubkampioenschap.

1894:	Mevr. Hooft-Labouchère		(score 68)
1895:	Mej. A. Roosmale Nepveu		131)
1896:	Jkvr. J. de Beaufort		73)
1897:	Mevr. Hooft-de Pesters		129)
1898:	Mej. M. van Marwijk Kooy		82)
1929:	Jkvr. D. C. de Jonge.		
1930:	Mej. R. de Block.		
1931:	Mej. R. de Block.		

Heeren-Clubkampioenschap.

1894:	B. S. Noaks		(18 holes, score 122)
1895:	Jhr. G. F. van Tets		(18 " " 111)
1896:	Jhr. Mr. R. Schuurbecque		
	Boeye	(18 " " 99)	
1897:	Mr. J. D. van Ewijk		(18 " " 94)
1898:	Jhr. Mr. R. Schuurbecque		
	Boeye	(18 " " 92)	
1929:	Jhr. Mr. A. Calkoen van Limmen.		
1930:	Jhr. Mr. W. F. Roëll.		
1931:	Jhr. Mr. W. F. Roëll.		

Een in 1894 gehouden driving-competition werd gewonnen door Mr. Noaks met 184 yards, de tweede prijs werd behaald door Jhr. L. Schuurbecque Boeye met een afstand van 181 yards.

Zooals uit bovenstaande cijfers is te zien, moest er vroeger, zoowel door materiaal als baan, op een geheel andere manier dan tegenwoordig geworsteld worden, om een eenigszins dragelijke score te maken.

Het jaar 1931 is voor onze Vereeniging door het besluit tot uitbreiding tot 18 holes een zeer belangrijk jaar. Daar ons ledental, ondanks de slechte tijdsomstandigheden vrijwel stationair is gebleven, vertrouw ik dat, mede door de attractie van een 18-holes baan, ons ledental op den duur dusdanig zal mogen stijgen, dat wij onzen leden steeds een in prima conditie verkeerenden baan zullen kunnen aanbieden.

W. Ph. PELETIER,
Secretaris.

JONGE DAMES

uit de goede kringen kunnen opgeleid worden tot

PARTICULIER SECRETARESSE

Prospectus gratis.

SCHOEVERS

Instituten

Amsterdam, Den Haag, Rotterdam, Groningen, Utrecht

Mr. J. D. P. TEN BOSCH †

Ten Bosch weg. Waarom? Waarom, bij al de ellende, die om ons heen is, moest ook hij ons ontvallen? Hij was een meester op sportgebied. Doch we verliezen in hem zoo oneindig veel meer — een sportsman — een Corinthian in de volle beteekenis van het woord. Zij, die de Corinthian-idealen kennen en begrijpen, zullen beseffen hoe groot dit verlies is.

M. B.

(Dit bericht bereikte ons te laat om nog te worden opgenomen in ons vorig nummer).

Bij het verschijnen van dit Golfnummer

Het is de Redactie van „De Corinthian” een behoefte om diegenen onder de leiders der Nederlandsche Golfclubs, die zoo vriendelijk waren mede te werken aan het slagen van dit „Golfnummer”, haar hartelijken dank te betuigen. Van alle kanten mochten wij zooveel bijdragen ontvangen, dat wij om dit nummer niet te eenzijdig te maken, de publicaties over de Haagsche Golfclub, Domburgsche Golfclub, Hattemsche Golf & Country Club, Twentsche Golfclub, Rosendaelsche Golfclub, en Golfclub „De Dommel” tot het December-nummer hebben moeten uitstellen.

Wij vertrouwen dat ook dit nummer er toe zal hebben mogen bijdragen, dat de Nederlandsche golfers „De Corinthian” zullen beschouwen als het golforgaan in Nederland, dat in géén golf-gezin mag ontbreken.

Redactie «De Corinthian».

Beter één...



advertentie in „DE CORINTHIAN”
dan tien in andere Maandbladen.
„De Corinthian”, officieel orgaan van
vele voornamelijk sportclubs, bekroont uw
ADVERTENTIE MET SUCCES!

De Administratie geeft U
gaarne alle inlichtingen!

Z.O. Buitensingel 20 • 's-Gravenhage • Tel. 772012

Om den Army Golfing Society Tankard

Deze beker is aan de Haagsche Golfclub aangeboden door eenige Britsche officieren, die jaarlijks tegen Ned. Golfclubs wedstrijden komen spelen, ter gelegenheid van een tegenbezoek, dat Nederlandsche Golfspelers in het voorjaar aan Engeland brachten, zulks in herinnering aan den het vorig jaar tengevolge van een motorongeluk op zoo jeugdigen leeftijd overleden Nederlandschen veelbelovenden internationalen golfspeler Jhr. Mr. N. J. C. Snouck Hurgronje.

Er werden scratch foursomes gespeeld voor Heerenleden, ook van andere Nederlandsche Golfclubs. Een paar spelers van de Utrechtsche Golfclub (n.l. Jhr. Mr. W. F. Roëll met Mr. Ch. Crommelin), één paar der Hilversumsche Golfclub (n.l. B. Heldring met J. H. C. Salberg) en een paar van de Kennemer G. C. (n.l. Jhr. R. von Mühlen en J. v. Nes v. Meerkerk), namen naast negen paren spelers der Haagsche Golfclub aan den wedstrijd deel.

Zaterdag 24 October werd een scratch medalplay gespeeld, waarbij bepaald was, dat de vier paren, die daarin de beste scores maakten, des Zondags in een scratch matchplay om de beslissing zouden spelen. De medalplay wedstrijd vond plaats onder niet zeer gunstige omstandigheden, n.l. buiig en windiger weer.

De beste scores in dezen wedstrijd werden behaald door F. F. Hubrecht en Jhr. W. den Beer Poortugael (n.l. 79); Jhr. Mr. E. Michiels van Verduynen met G. M. del Court van Krimpen maakten 83; R. W. J. Schill en R. F. Schill maakten 87 en A. Kerkhoven en J. T. Patterson 88.

Zondagmorgen 10 uur werd aangevangen met den Matchplay-wedstrijd, die geheel afgespeeld werd met koel zonnig weer met een krachtige N.O. wind. G. M. del Court v. Krimpen en Jhr. Mr. E. Michiels van Verduynen wonnen met 6 en 5 van F. F. Hubrecht en Jhr. W. den Beer Poortugael. A. Kerkhoven en J. T. Patterson wonnen met 3 en 2 van R. W. J. Schill en R. F. Schill.

Te ca. 1.15 uur werd begonnen met de beslissende ronde, die eindigde met een overwinning van G. M. del Court van Krimpen en Jhr. Mr. E. Michiels van Verduynen met 3 en 1 op A. Kerkhoven en J. T. Patterson.

De wisselprijs, een copie van een zilveren schenkan van 1691 (tijdvak William and Mary) blijft dus dit jaar bij de Haagsche Golfclub. De twee overwinnende spelers ontvingen een zilveren replica van deze schenkan.

V. E. N. V. A.

ELANDSTRAAT 5 - A'DAM, C. - TEL. 34149
„DUCO” Spuitwerk en
schilderwerk voor Auto's

Adverteert in: De Corinthian